

NIKA ŠVAB

Pogovor z Ano Hribar in Blažem Pirmanom

Ana, je bilo pri Kitu na plaži prvič, da je v procesu sodeloval kdo z drugačnimi (posebnimi) potrebami?

Ana Hribar: Ja, bilo je prvič.

Pa je bil zaradi tega proces kaj drugačen?

Ana Hribar: Kar se mene tiče in sploh najinih prizorov, je bilo super. Blaž se je zelo hitro vključil, se zelo hitro naučil in sodeloval. Že takoj, ko sva postavila najin prizor, je delovalo. Mogoče je bilo malo več pozornosti treba nameniti prizorom z družino, tam, kjer je bolj čustveno intenzivno, bolj glasno. Ampak naj Blaž pove, koliko sta ga kričanje in vpitje motili.

Blaž, si se počutil sprejetega v ekipo ustvarjalcev in si rad prihajal na vaje?

Blaž Pirman: Ja, ja, sem. Počutil sem se kot igralec, da to zmorem. Sicer ko sem prvič stopil na oder, sem si mislil »o bed«, se mi je zdelo preveč kričanja, kreganja, preveč klofut. Ampak sem se navadil in zdaj mi je v redu. Nekako speljem, pa tudi v predstavi vidite, da ko Ana začne jokati, jo bolj objamem, da se počuti bolj varno.

Sicer si zadovoljen s svojim delom in svojo vlogo?

Blaž Pirman: To, ko nastopam z Ano Hribar v predstavi *Kit na plaži*, je že moja druga predstava. Nastopam tudi v eni drugi predstavi, *Slovenska popevka* (v Slovenskem mladinskem gledališču, op. p.), ampak tam nisem v ospredju, ker bobnam. Za rojstni dan sem dobil bobne in od zdaj bobnam in imam tudi željo igrati bobne celo življenje.

Se dobro počutiš na odru pred otroki, v dvorano Šentjakobskega odra gre namreč res veliko ljudi?

Blaž Pirman: Več ko je publike, boljše je.

Ana Hribar: Imaš še kaj treme? Jaz jo še imam malo pred začetkom, priznam.

Blaž Pirman: Če ti povem iskreno, malo je tudi imam. Ampak se pač navadim, da je nimam. Najbolj sem imel tremo pri prizoru na klopci, ki ga je Ana že omenila. Na odru je vroče, zunaj zvečer pa je hladno. Moraš biti kar fejest oblečen, da sediš zvečer na klopci. Sem pa

zelo rad sodeloval z Ano.

Ana Hribar: Tudi jaz imam še vedno tremo. Kljub temu da smo imeli že kar nekaj ponovitev in vidim, da jih bomo morali imeti še kar nekaj, je ta predstava res velik zalogaj. Tudi ko se počutim že sproščeno in si mislim, da zakaj bi ta tekst ponavljala, če me kdo zbudi sredi noči, bi ga celega povedala na pamet. Ampak kljub vsemu, ko se prvič prižge luč in začnem predstavo, trema vseeno pride. Sploh takrat, ko nisem stodesetodstotna, ko imamo po dve predstavi na dan in sem že utrujena. Ampak publika pa zelo dobro spremlja predstavo.

Blaž Pirman: Imaš prav. Tudi jaz, ko se v predstavi predstavim »Jaz sem brat Igor«, me malo začne grabit, da bi imel tremo. Potem pa me spusti in gre vsa energija ven iz mene med predstavo.

Blaž, kaj pa se ti zdi v družini, iz katere izhajata Igor in Nika, največji problem?

Blaž Pirman: Največji problem je to, da Nika misli, da sem jaz predsednik republike te države, čeprav nisem. Pri družini mi je najbolj všeč, ko je Nika sama, jaz sem pa pri mami in očetu v objemu. Niko pa to moti.

Pa se ti zdi, da te skrivata ali da te mogoče hočeta zaščititi?

Blaž Pirman: V tistem prizoru je Nika huda, začne kričat in potem je boljše, da se začnem skrivat. Ker Nika lahko tako ponori, da te hoče udarit.

Ana Hribar: Saj veš, da sem jaz tam bolj jezna na starše kot na tebe.

Blaž Pirman: Vem ja.

Se vama zdi, da je potem, ko se doma končno pogovorijo, boljše in da je glavni problem pomanjkanje komunikacije?

Ana Hribar: Komunikacija je res izredno pomembna že pri nekaterih bolj banalnih stvareh, kaj šele pri nečem tako velikem, kot je ta problem. Ampak dejansko še zdaj težko rečem. Se mi zdi, da dokler človek nima te izkušnje, je zelo težko govorit o tem. Jaz sem lahko tukaj na odru marsikaj naredila, šla čez, se vživela. Tudi sama sem iz podobne družine, moja sestra je malo drugačna, to je prisotno v veliko družinah. Prav glede tega konkretnega primera, ki je v predstavi, pa dvomim, da lahko govoriš o tem, dokler tega na svoji koži ne izkusiš, res. Saj probamo delat boljši svet in nekaj premaknit, upam, da tudi kaj naredimo, ampak kako je zares, pa težko rečem. Ne vem, ali je pogovor lahko dovolj. Zgodba v predstavi o tem res lepo govori.

Blaž Pirman: Treba je probat, kako prit do razpleta.

Ana Hribar: Pa potem vidiš, če lahko prideš do srečnega konca.

Blaž Pirman: Tako, ja. Bolj proti koncu, ko me Nika predstavi, takrat, ko reče, da me ima

rada, tam imam že refleks, da jo objamem.

Ana Hribar: Res sva kot brat pa sestra, a ne, Blaž?

Blaž Pirman: V resnici sva res. Jaz se počutim, kot da je Ana Hribar res moja sestra, ne samo v predstavi.

Ana Hribar: Ko sem na premieri rekla, da si moj brat, sem malo zajokala, ker sem tako tudi začutila. Proces je bil zelo intenziven in mislim, da smo vsi malo prevzeli te vloge iz predstave.

Blaž Pirman: Jaz imam bolj tako vlogo kot naš pedagog Aleš Ravnik, je bolj, kako bi rekel, stand up komedija. Tudi jaz probam potem v stvari tako vstopit in mislim, da sem potem boljši.

Ti je dal kdo od kolegov igralcev kak nasvet, ki se ti je zdel še posebej uporaben?

Blaž Pirman: No, ko sva z Niko tam na klopici in pride Rok Kunaver (igra učitelja za klavir, op. p.), tam že vem, da me hoče zbuditi, in takoj sedem. Čeprav še spim. In me pobere.

Ana Hribar: Blaž je z Dolores pridno vadil, vse iztočnice zna.

Blaž Pirman: Saj Dolores (Blaževa asistentka, op. p.) je kar pridna, jo moram pohvalit. Res, najboljša. Zame vedno naredi vse in vsa zahvala gre njej. Vedno me podpira. Točno to, kar rabim, res hvala, Dolores, ker si najboljša.

Ana Hribar: V glavnem smo morali Blažu kdaj reči samo, da naj bo bolj glasen, to je bilo vse.

Blaž Pirman: To me tudi Dolores večkrat opominja in prav je, da vem, kako reagirat. Večinoma ima Dolores prav, kar se tiče glasnosti.

Ana, kako pa se je tebi zdelo, da je Blaževa prisotnost vplivala na tvoje ustvarjanje vloge?

Ana Hribar: Že med prvim branjem romana sem se takoj našla v tej puncici Niki. Malo zaradi svoje družine, pomagala sem drugim, imela sem tisoč krožkov, kljub temu da sem mlajša sestra, sem vedno sprejemala neke odgovornosti. Ko pa je prišel Blaž, sem dobila še več veselja in mi je to pomenilo velik izziv. To mi je bila še dodatna motivacija za delo. Vse je šlo tako spontano, nobenega problema ni bilo, tudi jaz sem vstopila v proces z neko odprtostjo in zrelostjo. Super mi je bilo delat z Blažem, režiser naju je dal v situacijo in to sva zgradila, potem pa se je postopoma zgradila predstava.

Blaž Pirman: Tudi meni s tabo, Ana. Moram pa povedat, da sem se tudi jaz ob branju romana, ki sem ga prav kupil, spraševal, kdo bi lahko igral mojo sestro. In ko pridem na prvo vajo, pride do mene Ana Hribar in mi pove, da bo ona moja sestra. Se mi je kamen odvalil od srca, tako sem bil vesel.

Ana Hribar: No hvala. Zdaj sva si pa izrekla toliko komplimentov, da najbolje, da gremo, preden vsi skupaj dobimo sladkorno, tako kot rečem v predstavi.

Nika Švab: Kako pa si se razumel s staršema oziroma z igralcema Jernejem Kuntnerjem in

Urško Hlebec, ki ju igrata?

Blaž Pirman: Fajn mi je bilo, ko smo živeli v Franciji.

Ana Hribar: Meni se zdi, da so se kolegi po tistem, ko so prvič videli najin prizor, res sprostili. Saj človek res ne ve, kako bi se obnašal; naj te skrbi, ali moraš biti previden, vsak ima svoje pomisleke, kako bo na ponovitvah, ali je preglasno itd. Na srečo je bil proces tak, da smo sproti vsi dobivali popolno zaupanje.

Blaž Pirman: Ja, ampak treba je zaupati vase in iti naprej. Jaz imam tudi željo, da bi se vpisal na AGRFT, da bom po štirih letih akademski igralec, kot pravi Rok Kunaver. In potem bom profesionalni igralec, tako kot Ana, in bom igral v še več predstavah, ker jaz imam to res rad. Hočem biti pozitiven in nikoli negativen.

Kateri prizor pa se vama zdi, da je najmočnejši v predstavi?

Blaž Pirman: Najmočnejši mi je ta, ko Jernej primaže Niki klofuto. Zelo tragičen prizor. Na premieri, sploh ko zapojemo to pesem, me je zelo gnalo h koncu. Čeprav je malo strašljivo, ko je tema na odru, ampak to je zato, da nihče drug ne vidi, kako se na koncu vsi objamemo. Najboljši trenutek je Ana Hribar. Toliko prijaznosti in dinamike je bilo pri Ani in tudi ostalih igralcih, vsi so dali vse od sebe. Jaz sem pa naredil to, kar mi je Vinko (Möderndorfer, avtor besedila in režiser, op. p.) naročil. Meni je vse na predstavi všeč tako, kot je.

Ana Hribar: Predstava zelo dobro funkcionira kot celota, vidi se, da je Vinko že med pisanjem adaptacije razmišljal o tem, kako bo delovalo na odru. Ne vem, ali bi lahko izpostavila samo en trenutek, ki je ključen za predstavo, ker je pomembno vse. Po prizoru, ko me Jernej udari, pride neka katarza, kot v tragediji. Mogoče pa je glede povezovanja najinega odnosa z Blažem najpomembnejši trenutek na klopici, ko si vzamem čas in ga pogledam, da ga vidim, da se zamislim, kaj sem sploh v zvezi z njim mislila in videla, do sedaj sem vedno bežala stran. Rekla bi, da je to neki preobrat.